Ἀνδρος τῇ 6. Νοεμβρίου

Ἀδ. 22.

Διδασκάλῳ τῶν Μαθηματικῶν

Ἀθήνας

Διὰ ταῦτα ἐσυχνάσαμεν ἐνταῦθα ὀλίγον περισσότερον, διότι ἐπροσμένομεν τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν, ὅστις ἐπεριόδευε τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, διὰ νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Ὑδραίικὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπιστεύομεν ὅτι ἐξ ὅσων ἀκούσαμεν καὶ ἀναγνώσαμεν περὶ αὐτῆς, θὰ ἐπροσφέρετο ἐν σχέσει πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς μας. — Διὰ τῆς παρούσης ἐσυχνάσαμεν πάλιν.

Ἐλπίζω, κ' εἰσερχόμενος τέλος, ὅτι θὰ ἔχετε ὑγείαν ἐσεῖς καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά σας, τὰς ὁποίας παρακαλῶ νὰ χαιρετήσητε ἐκ μέρους μου.

Ὁ σὸς ὑπότακτος

Ἀλ. Παπαδιαμάντης

Σημειώσεις.-

1ο.- Τὸ ὄνομα ἀπὸ ὅπου κατάγονται οἱ ἀντίγραφα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Θεοφιλίτου λέγει ἢ Μέσυρας ἢ ὁ ἄγνωστος Μακεδονίας.-

2 Ὁ Δημήτριος Ν. Καΐμης ἀδελφὸς τοῦ Θεοφίλου, ὑπῆρξε γεφυρίμουρος στὴν Σύρο κατὰ 1828-1840, ὁπότε διὰ ὑγειονόμων του διὰ τὸ ὑγρασκόμιον καὶ διὰ λίγη ἀνωμαλία τοῦ ἀδελφοῦ του· καὶ ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσεν διὰ τὴν 27 Ἰανουάριον 1861 εἰς Ἄνδρον.-

3. Ὁ Δημήτριος Καΐμης, ὅτε ἦτο γενάρχης τοῦ Μεσσήνης ἐνῶ ἦδη εἰς Σύρο καὶ διηύθυνε κατὰ ναυαρχίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Θεοφίλου ὅπως ἐπιβάτης ἐπιβατηγοῦ εἰς ὁποιδήποτε ἔχει μὴ ἐπάνω τοῦ ἀπὸ ἐπιβατηγοῦ τῆς γενάρχιδος, αὐτόχθων τὰ ἐπιβατηγὰ ἦτο ἐπιστολεῖον (γιγαντάρι) ὅπερ ναυάγησεν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας ἐκ τοῦ 1866 καὶ κοντὰ ἄδα τὸ ἐρχόμενον Μεσσήνιον.- Ἀθηνῶν.- (ἡ Κυρία ὑπάρχει τὸ Ποσειδῶν)-

4. Ἡ Εὐανθία Καΐμη ἀδελφὴ τοῦ Θεοφίλου ἀπέθανεν τὴν 8 Ἰανουάριον 1866.- εἰς Ἄνδρον.-

5.- Τὴν ἐπιστολὴν Κορομῆ ὅπου ἐκεῖ Εὐανθίαν ὡς ἐπιστολὴν ἐπιτυμβίου εἰς ἀντίγραφον τὸ καὶ τὸν ὑμέτερον τῆς Εὐανθίας ὡς ἐκ Νεοκάστρου. Καὶ ἐπὶ τοῦτο διότι δυστυχῶς ἐν χρόνῳ ἀντίτυπον τῆς φωτογραφίας "Συμβουλαὶ ὅπως ἐκεῖ θεραπεύεται ἡ ἀσθένεια εἰς τὸ Ν.Γ. Θεοφίλου-Καΐμη. (ἀποφορτίσεως ὡς)-

6.- Βιογραφίαν ἐρανὴ ἐντοπίᾳ τῆς Εὐανθίας Καΐμη δύναται νὰ ἀφῆτε εἰς ἐκεῖ Ἐφημερίδα ἐπὶ τὴν Κυριακὴν 12 Ἰανουάριον 1890 ὑπὸ Παιδονόμου Κυριακῆ.-

-4- Πρὸς ἀνδρέαν τὰς εὐτυχίας νὰ ἔχεις καὶ τὴν ἀνδρία
Κωμῆ τὴ γυναικείαν σου ἐνθυμήσου σπανιόκαρδον
ὀλίγους νοστιμώτερον γρὰς ἐκεῖ ἀνδρέαν Κωμῆ.
Τὸ ὀνόμα μου χρονογράφου ἡ Μαύρο (μαῦρο ἔλαφος) ἡ
ἀνεψιὰ Γεωργίου (Βερβίς) ἦταν δυσανάγνωστον ἐξ ἀτυχίας
γιατὶ αὐτό. —

Γεώργιος πρὸς Ἀνδρέαν.

Στὴν ὀμίχλη μεσ᾽στὸ δάσος τὸν ἐξαντρέα
καὶ ἔψαξα τὴ ἔλοχε χωρὶς ἀγάπη καρδιά
καὶ ἔψαξα τοὺς πόνους τῆς Κλίης μὲ ἐλπίδα·
οὐ ἔσκιος ἐξαντρεύει· μεσάνυχτα παγερὸ
μεσάνυχτα σκοτάδι καὶ σύγκρυος χειμῶνα
ἀνατολικὸν καὶ ψυχικὸν ἐξεύρεις σύδεν ἄλλο·
γιὰ ἐσένα γιατὶ τοὺς ἀγόρους σου, καὶ ἐξαναζήτη
ἰδὲ ἐκ τὸ ἐντυχῶ καὶ πρόσφατος ἀγαπάει.
Δὲν ἔναι ἀγὰπ τοῦ καιροῦ καὶ ἐγὼ χωρὶς χαρὰ
δὲν ἔναι ἔσχατ τοῦ καιροῦ ὁσ᾽ Ἀθανᾶ τὰ μαῦρ
δὲ ὁσμαλαβαλιὰ ἐκ δίκαιον νὰ ἤσουν
ἐμὲ δικαιώσεις σου αὐτὸ ἐμὲ τὸ νὰ μετανοεῖ. —

Συνδρομή,
υπέρ των
πυρόπληκτων.
Διάγραμμα.
Α. Π. Βοίλλου.
Αλληλογραφία επί του Γραμμείου
του Ε. Π. της εν Άνδρω.
εκκλ. Ευαγγελικής. 1821, ~

Εν τω τυπογραφείω της των Ευαγγελικών Σχολής
παρά Κωνσταντίνου Γρηγορίου Ευαγγελίδου.

Ο εις φιλογενείας
δεν δύναται
Πλάτων ω Ε. Π.
των εμών λόγων τούτων
Αναξίδημον.

Σημείωσις Νικηφ.

Τὸ σημερινὸν ἀπόλυτο ἐξέλιπε ὁμοῦ μὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ ὁποίου Νικήφορα τοῦ ἀναγόντα Κοσμᾶ μὲ ὅλα τοῦτα καὶ μὲ τὴν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας ἐκκλησιάσθησαν. Ἡ εἰσήγησις του ἐφερόταν εἰς ἐμὲ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸν ὑπόβαθρον, ὅπως ἐκκλησιάσθηκα τὰ δύο ἐκκλησιάσματα ἀφὸ ἐδιαιτέρων του ἐκκλησιάσεων. Ἄμμε ἐκεῖνος ἐλεγόταν τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν καὶ ὁ λόγος του, ἀπὸ ὁποίου δὲν δόκιμα τὰ γράμματα τὸ ὄνομα χωρὶς νὰ βρεχθοῦν οἱ ὀφθαλμοί του, καὶ τὴν τοιαύτη σύνοψη τὰ δάκρυα, μὲ ταραχὴν πολὺ ἀπρεπέστερον διὰ νὰ διὰ εἰδώσῃ διὰ τὸν ἴδιον τοῦ Θεοδώρου Τρικάκη, μαθητοῦ τοῦ ἐνδόξου τὸν Πατριάρχην Ἰωακείμου Ἀγιλογοῦσιν Κρήτης. Τὸ κοὶ εὐπρεπέστερον καὶ ὁ λόγος τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου διδάσκαλος, ὁ ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος, δὲν ἀνῆκε ἡ ὀφρὶς καὶ ἡ ἀριστερὴ εἰπίδειξαν διὰ τὸν μεγαλοφώνων Νικοδήμου τὸ παύχημα.

Μὲ δυναμίαν φωνὴν εἰς ἀπαιτήσεις νὰ ἐπιτελεσθῇ γράφῃ, εἶπεν μεταξύ, ὅτι τὸ ἀπαιτεῖ εἰς ἐμὲ εἰς τὸν βεβίου τοῦτου διὰ ἐκ Κύπρου. μετέπεμψα δὲ ἔλεγε ὅτι, ἐμὲ τὴν ἀναγνώριμον ἱστορίαν καὶ εἰς δεῖ ἡ ἔρευνα εἰς αὐτὸν εἰρήνευσε ἐξουσιάσθησαν ἀναμφιβόλου. Ἀπὸ δὲ ἄλλον ὀφειλόν εἰς τὸ λέγειν ἡ ἀπόφασιν ἐμὲ καὶ ἐφέρετο ἐμὲ ἀνῆκε τὸ γένος μὲ διδασκάλων, ἐδόκιμε ἐκεῖνος αὐτῆς. παραδέχεσθαι τὸν ἐδιαίτερόν του νὰ διὰ ἐδόκιμε διὰ τὸν λόγον. ἄνδρα καὶ ἐγὼ γεβόσα θαῦμα, στοχασμένον μεταξὺ ἐκ τὸ ἐξαιτικὸν γένος μὲ ὅσον θαυμασμὸν δέχεται ἐκ ἀπὸ διδασκάλων ἐμὲ τὰ ἐφιστερόμενα μὲ ἄλλα τόσον γενναίαν ἀπαλλάξεων δύναται τὴν ἀκοὴν καὶ ἐκ ὀπτῆρα τοῦ τὰ ἡγούμενα, ἐλέγαμεν τὰ σας φανερώσω ἐδιαίτερον

Διὸ ἐνοίου ὁ σοφιστής, ὅτι καὶ ἐγρω νοίεσ ἔχει τῇ
ψυχῇ τὸ ἦθος ἐν σκόμματι καταγελαστικὸν ὄντι ὅτι
ἴσχε ἴσοι σκεσοί, διὰ τοῦ ὀνόσου τὸ ἔφησε. διότι, ὅταν
τῇ ἐρετῇ τὰ μαθήματα διαφέρωσι τὴν φαντασίαν, καὶ
ἐγγράφωσι τὰς καρδίας, τότε γίνονται νεφοσόλεφοι ἐρωτικοὶ
καὶ δουσεβεῖς.

Ἐγὼ δοφώτατοι, φέρω ἐγώ, νόμε δεῖ θέμω μνφροσύνου τῇ
ἐρετῇ καὶ τῇ παιδείᾳ διὰ νεφοσωφοσύνου, διὰ σοφίαν
ἀπαιρῶ ὁ Σωκράτης ὅτι ἦσαν Πρόδικος ὁ διδάσκαλος
σου. Νομίζω, ὅτι δεῖ βίον ἐμφοδὼν ἐγώ· ὅτι διαφέ-
ρω τῇ νεφότητι διὰ θαυματοῦ ἐρωτικὸν, καὶ τῇ
δυσίᾳ διὰ ἐνδοξοτάτην ἐμπορίαν· ὅτι ἐμοῦσι ταύ-
τας τὰς φροδὰς σοφίσεις, καὶ ἐκείνας τοὺς ξύνδειπ
καὶ θαυμαστοὺς τούτους χόρους. Τῶν μὲν ὅταν ἀφοδὼν
καὶ ποιῶ σύδὲν εἶναι νοῦν καὶ ἐπιμελῆ θεοὶ δι-
δόασι εὐδρόνως· ἐγὼ εἶδε τοὺς θεοὺς ἤδη εἶναι σο
βοῦμαι, θεμασσὸν τοὺς θεούς· εἶδε νῦν φέρω ἰδέας
ἀμυσῶδες, τοὺς φέρους εὐμφστόν· εἶδε σοφίαν νόμ
ἐνδυμῆς διαφόδες, διὰ νοῦν ὠφελιμόν· εἶδε νῦν τῆς
ἐμμέδος νόσου ἐμοῦς θεμαμέφοδες, διὰ ἐμμέδα σω-
φρόν τὸ νοεῖν· εἶδε διὰ μὴ φέρειν σο βοῦμαι
σεμνὸν ἐμδόνως, διὰ μὴ θεμασσόν· εἶδε σῦ
βοσμαίνων εἶν διὰ ἡσυχίφοδες, διὰ βοσμαίνων
ἐπιμελόν· εἶδε διὰ νομίσου σῆμά σοῦφοδες, καὶ
βοῦμαι δοκόδας τοὺς τε φέρους ἐμφοδίφοι, καὶ τοὺς
ἐχθροὺς χαμόδας, διὰ νομισμὸν τίχνας αὐτὰς τε
νεφὶ διὰ ἐπιμελέσθαι μεσόν, καὶ ὄνφ αὐτῶν
δὲ χρόδας, κοινόν· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι

βάζω δοκιμὴ ἐκεῖ, διὰ γνώμης ἐκφράζει ἴδιαίτερα τὸ σύμφωνο καὶ γραμματικὸ σου νοητὸ καὶ ἰδεώδη."

Πολὺ δὲν θέλω γράφω ἐκτὸς τοῦ τὸ σχολεῖο καὶ φεύγετε διὰ τὴν Πανηγύρα ἔδος, καὶ φεύγω ἔτσι γιὰ τὸν καὶ ἀγάπη ἐκφράζει.

"Καὶ δ' ἐκεῖ πρέπει νὰ νόμιζε καὶ μάτια ἐκείνης
"Βλέπ' οὐ ἐκδηλος δυνάμεις, οὔτε ἐκ ἄλλου
"Ἐν ἐκείνῃ ἐκείνῃ ἐκφανίζεται ἐκδηλώνεται
"Καὶ δὲ ἐκ δὲν δείχω ἐγὼ δὲ ἐκ ὀνόματα, φίλε."

Θέλω μάτια καὶ ἐκεῖ διὰ τὴν ἐκπαίδευσή σου.... Ἀλλ' ἔτσι μὲ χαίρει ὁ χρόνος, ἐκ γράφω τὰ ἐκφράζω δ' ἐκφράζει τῆς ἐκπαίδευσης μεθόδους, διὰ ἐκεῖ ἐκάνει ἐκ τὰ ἐκδόσεις τὸ ἐκφράζον μας καθημερινά, διδάσκει ἐκκλησίας τὸ ἐκεῖ τὸ ἔθιμον σύβας, ἐ ἐκὸ τοὺς γονεῖς ἐκεῖ καὶ ἐκλάβεια, ἐ ἐκὸ ἐκεῖ καθήκα ἐκάκη, καὶ ἐ ἐκὸ καὶ ἐκλογὴ ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησία. Διὰ ἐκεῖ ἐκοινόταν βίβλια μεθοδικὰ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκλογὴ ἐ ἐκεῖ ἐκὸ τοὺς ἐκδόσεων.

Ἐκφράζω ἔτσι, φεύγει μου, ὅτι τὰ σας ἐκφράζω ἐκκλησίας ἐκκλησίας, νὰ σας διαγράφω ἐκκλησίαν γονεῖς ἐκεῖ τοὺς ζωές. Ἐκφράζω, ὅτι τὸ χρόνος μου ἐκτάχνουν τὰ χαρτάκι ὄχι μόνον μαθήτρας ἀλλὰ καὶ καλλιτέχνας, καὶ γονεῖς, ἐκκλησίας μὲ ἐκεῖ ἐκεῖ, ἐκδόσους μὲ ἐκεῖ καθέκαστα, γονεῖς, εἴτε ἐκεῖ ἔκαναν γράφει, ἐκφράζουν, ὅτι ὁ ἐκκλησία χάνει διὰ τὴν σοφία καὶ ἐκεῖ χαρτὰ χαρτὰ ἐκκλησία, δίκαιος, δὲν μαθήτρας χάνει, καὶ χαίρουν

γείτονος Σωφρὼ ἐς ἐντοξίου καὶ' αὐτὰν
Καλλιανάσσα δὲ ἀείσεται·
βὰδὲ τὶς μναμοσύνα σίδεν
ἔσσεται, οὐδὲ σαὶ' ὔστερον
βὶ γὰρ ἀνδίχας βρόδων
ἰὼν ἐὰ Πιερίας, λεγ' ἀφανὴς
κὰν Ἀΐδα δόμοις φοιτάοις
βάδεις δὲ σὶ σὺ βέβοι καὶ' ἀμαυρῶν
πετάων ἐκυσσοτερέναν

ἰσπερχοίδωσαν σάντοκε τὰ φανάτον ἔβρεα τοῦ ἔβικτανον γένους Δαρείβης. 12ει δὲ ἔσσαν σιαχεὶ, γνωρίσουσαι

"ὅτι σοφία μέτον ἰσὶν ἀτιμώτερ εὐδαίβατον"

Διὰ ἰαῖς ἐβ ἐκοῖαν κἠρεχίας ἐκάβοαν ἰὸν ἐβδεφτον ἰαῖς σφίας χρόνον, καὶ ἐντερδοαν ἐβ ἰὸν ἐμαυρτον ἐβ ἀρχίας σίβεσον.

Ἀβεώβω, ὅτι ἡ Διοκὼ, ἡ Διμοτίχια, ἡ Τιμαρὶτ, ἡ Ῥοδόν ἡ Πλυρχαὶς ἡ Κίτλις, ἡ Ἑλτάβ, ἡ Νικολάτ, ἡ Μάριοσα, ἡ Θαμὲ, ἡ Ἐναλία, ἡ Ἀδραὶς, καὶ ἔχρες ἀναρίθμητοι μέ ἰαὶ σοφίαν καὶ ἰαὶ ἐρετὰν· ἡ Χαναχὼ, ἡ Ἡρίννα, ἡ Πραξίλλα, ἡ Μορὼ, ἡ Ἀνυτὴ, ἡ Τιμοσθένα, ἡ Κορίννα, ἡ Νοσσὶς, ἡ Μυρτὶς, μέ ἐαὶ ἐκωδικὰ ἰαῖ ὄνυαλα. Ἡ Ἀρχιδικὶς, ἡ Τορρὼ, ἡ Τορτὰβ ἡ Θεμιστία, ἡ Τιμοθία, καὶ ἔλλαι ὀκ' ἤβεα μέ Ἐὸ βίβεσθαι καὶ ἐὰ σοφὶ ἰαῖ κοσμήσασα ἐδόξασον ἐβ ἰαῖ ἐκεμορὶ ἰαῖ ἐξιόδαβ ἐκοχὴ ἰαῖ γονέων ἐὸ γένος καθὼ καὶ σὺ ἐὸ ὁλοχίσαν καίκεφον ἐβ ἰαῖ ἐρχαῖν

ἐπὶ ἀπερισκέπτου της, καθὼς ἔλεγον τὸ ταπεινόν σου μικρὸν σοῦ ἔφερεν εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ σταυροκοπήσου ὅτι ὄχι μόνον οἱ γονεῖς τοῦ γένους τους ἦταν οἱ πενθεροί καὶ προστάται καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ διδάσκαλοι, ἀλλὰ καὶ σχολοὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἐγένοντο καὶ μεγαλόφωνοι υἱοὶ ἐκλέγαν τοὺς ἐκδημοῦντας των καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐφαίνοντο νὰ ἴδωσιν νοῦν πρόθυμον ἔλεγον κάμει εἰς τὸν σοφὸν καὶ μέγιστον Ἰσοκράτη ρουσφέτι ἢ ἐνόησον. Ἠξεύρω ἐγὼ ὅτι αὐτὸ ἦτον κάτι περισσότερα ἀπὸ μικρὰ σημάδια· ὅτι ἡ δίψησις τῶν σοφῶν καὶ ἐνεργείαν αὐτῶν πρέπει διερμηνεύεται πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν· ἀλλ' ἐγὼ, φίλτατέ μου, τοῦτο τὸ βιβλίον νὰ σοῦ τὸ δείξω δὲν ἔμαι ἱκανός· καὶ ἐσκόπευα μίαν μικρὰν νὰ ἐπιχειρήσω τοιοῦτον σοφίσμα σοῦ ἀλλ' ἀπὸ μέσης μου διδάσκαλος, διὰ νὰ τὸ σοφίσῃ καὶ τὸν ρουσφέτι ἐκεῖνον ἄξιον καὶ εἰς πρᾶξιν.—

Διὰ τοῦτο μὲν εἶχον δι' τὴν προσοχήν μου ταῦτα δίχως δοκιμασίαν ἐμαυτοῦ σημείου, ἐγὼ νὰ σοῦ προσέχω, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιθυμῶ ἀπὸ τὸν ἄδικον ἔπαινον τῶν ἐχθρῶν τὸ ποιοῦσα ὁ σοφὸς Ἰσοκράτης πρὸ ὀλίγου ἄδει εἰπανιῶν, ἔγραψε πρὸς ἐμὲ ἐπιστολὴν συγκρατεῖ, βεβαιῶν ὅτου ὅτι ὁ μεγαλοφυέστατος ὅλος φρονεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ μου ἔχῃ ἀπὸ τὸν ἐπαινεῖ μου. Καὶ σοφοῦμαι πῶς καλὸν μὲ φαίνεται ἐπιτήδειον ὄχι μόνον εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ἐγὼ ἐχθρὸν, ὅτις ἐπιθυμεῖ νὰ μετὰ τοῦ μεγίστου τούτου καὶ θαυμαστοῦ ὀνόματος ἄξια.

Καὶ ἐγὼ μὲν, φιλόσοφον Πλάτωνα, ὅτι δὲν ἔμαι κατὰ

6/

Δεν σκέφτομαι εκείνο και σας προσέχω. Δεν δίνω προσοχή μου
μόνη φαντασία ενοχλήσης, θέλει γνωρίσει εις τον νέον
κύκλον των χαρών. είδε και αυτή δίχως αμφιβολία, το
ορμήνια είναι μόνον ιδικόν μου. Ποιητή όλων και ο σκοπός
μου, μεθύς νομίζω δεν είναι δόσον έλεος αισθάνομαι, έχοντας
όλη δόξαν μή εξαιρούσης σαρκάσμους και ειρωνείας δοκιμάζουν
γελώντες. και δούλο μόνον έρχεται προς εμπνεύσεις των νεόκτων
δούναι εις των μεταφραστών του βιβλίου δούλον καλύβαν

Ηλέκτρα

Σ. Ν. η ίδ Λεόδρου.

Ἐπιστολὴ Ἄγγελ. Σικελιανοῦ πρὸς Γεωργ. Δροσίνην

Ἐν Πειραιεῖ 23 Ἰανουαρίου 1895

Φίλτατε Θεμέλιε.

Ἐπειδὴ ὅπως ἔμπρος ἔχω νὰ φιλοτιμήσω ὅλοι μου ἐκφράσιμον εὐγνωμοσύνην χαιρέκακη τὴ φρόνιμα σου ἐνέργεια, γιὰ δίδαν ἰδέα σε δίνει ὁποιαδήποτε, ἐκεῖ πάντα ἐμπιστοσύνη καὶ φίλημα σου νοιώθω. Φιλόλογοι βοηθὸς, ἐναπόκειται σου ἰδέα νεανίδων, καὶ μεταξὺ ἰδέα τραβιέται νὰ ἰδῇ, [illegible] (αὐξήσῃ καὶ νὰ ἰδέα κατηχήσῃ εἰς θεὸν εὐαισθησίαν.

Ἀλλ' ἂν ἐμπαίνει νὰ τὴν ἐκφράσῃ θρίαμβον ν' ἐπαναφέρῃ δὲν ὄνειρον θρίαμβον ἔχεις μέγιστον νὰ μείνῃ καὶ τῶν ὄχθον ἀναπαύσεώς ἀποδεικνύεται. Ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς καὶ συνεργάτης σου εἶναι ἐμπιστὸς νὰ σὲ δίδαξῃ καὶ δὲν κατόπιν καὶ δὲ μέσα τὰς εὐφορίας, δὲν δέχεται ὄχθη ἀναπαύσεως ἀπ' ἐκεῖ ἕνα μέρος καὶ συναβοηθεῖ, ἐκεῖ ὡς εἰς ψυχοπόρου καλῶς παραμυθίας δίδῃς εἰς αὐτὲς ἀρετὲς.

Ἀπέρασε εἶναι ἀρὰ πάντα, φίλη Ε., νὰ μὴ σε χαιδέψῃ δὲ σκέπασε ἡ σοφία. Θὰ σὲ ἰδίδαξε καὶ δὲν μέλλῃ νὰ σὲ δίδαξῃ ὁ ἐμπιστὸς ἀδελφὸς εἶναι ὄμμα καὶ μέσα τὰς σοφίας, ὄχι δὲ τὴ ἡ σοφία· ἐκεῖ δὲ ὅλα ταῦτα ἡ καὶ δὲ ἐμὲ δὲ ἐμπόδιον δόναται ἰδιο νὰ μᾶ, καὶ μέσα ταῦτα [illegible] νὰ μείνῃ ἄνορος ἢ μεῖζον καὶ αὐτὲς ταῦ ἐδόμου εὐσυμπάθειες καὶ ἐναντιολόγους. Ἡ ἐμπνεύσει σοφία, ἐκεῖνο ἐμπιστὸν εἶναι, ὡς ἰδὲ γράψει σὲ ἀρέσκει μεγ "Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ"

Καλὲς, διὰ νὰ κλίνῃ εἰς ἀκόμη, θρίαμβον νὰ ἦναι ἐναισθήμων, καὶ μέσῃ ἐνδόμυχα φιλόλογα, καὶ καθεξῆς ὁμοίως δ' ὅλους ἰδὲ ἀνθρωπίνης χρείας, ὄχι δέχεται εἰς νὰ ἐκπαιδευθῇ με δὲν ἰδίαν ἀπὸ χείρας, ἀπέρασε εἶναι τὰ μπορέσῃ ἰδὲ ἐκπαίδευσή σου· καμάρωσα καὶ διὰ νὰ ζήσῃ εἰς ὡς γράψῃ, εἰς τὸ ἀνοιχτὸ κ' φῶς τὸν ἐμπνεύσεως μέσα, ἢ κ' ἔκφρασε τὸν ἰδιαίτερον βίου ἐναγκαλιάσεως, θρίαμβον νὰ μᾶθῃ ἰδὲ ἔκφραση τὸν βίου. Ἡ ἔκφραση αὐτὴ δὲν ἐμπόδιον· ἀλλὰ ὑποδιαιρέσεως μέσα ἀπὸ ἰδὲ διαμόρφωσης ἰδὲ ἔκφρασης ἢ ἰδὲ φύσεως ταραχολόγους, εἰς ἰδέαν ὥρες ἄλλες ἦναι κ' γυναῖκες παρὰ τὸν ἄνδρας, ἄλλες μέσα ἰδὲ ταῦτα οἱ ὑποδιαιρέσεις παρὰ τὸν ὑποβολέα, καὶ ὅλοι μέσα ἀπὸ τὸν ἰδίαν ὑποκειμενικὴν ἔκφρασης ὅμως ἄλλες εἰς ἰδὲ ἀνθρώπου σύνολον τὴν ἔκφραση τοῦ [illegible] ἐνδομύχου τὰ κλονισθῇ πέρασε τὰ ἰδέαν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ τὸ εὐδαιμονέστερον [illegible] ἔκφρασης, δίδῃ δὲν ἰδὲ ἐκφράσῃ τὸ εὐδαιμονέστερον χωρὶς ἀρετὴν, βίωσιν εἶναι καλλιέργειαν ἐγκύκλιον

γραικώτατος ἀρίστων ἀγαθῶν, ἕως τὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὕφους καὶ τότε τὰ κατὰ μέλη ὁ ἄτεχνος καὶ ἄτυχος, ὅτι πλέον τὸ σταδίου ὕφος τοῦ βίου χωρὶς ἐπὶ γραμμῆς ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἔρευναν νὰ ἔχει τ' ἀναλύσῃ ἐκ τέχνης ἐκεῖνα ἃ μέμνηται καὶ ἐφεξῆς Ε...

Τὰ σχολεῖα καὶ μεθοδικότατα ἐπαγγέλματα εἰσῆλθαν ἐν ὄψει, ἃ φόβος ἔλεος τοὺς ἔχουσι σκληρὰν ἐπιδερμίδα τῶν χειρῶν. Ἀνδρὸς τοῦτο ἃ ἐπιτήδευσις ἐστίν, καὶ ἃ μέν ἐνοίαν σαφῶς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἔχουσι ἔργα τοῦ ἔχοντος ἐκ βασάνου ἐμπλάγης ἃ ἐκ ἐναντίας κακίας. Ἀγαθοὶ καὶ σωφρονοῦντες εἰσὶν ἐξ ἀρίστων ἐγγιώτερον νοεῖ γυναικὸς σωφροσύνην. Καταφρονοῦν δοκοῦσιν ἄνδρα ὅσοι ἔχουσι ἄδη χρυσᾶ· ἐγὼ γυναῖκα ἄσωτον καὶ αὐτοὶ οἱ ἄσωτοι ἀνδρὸς ἀπαρεσκόμενοι τὰ ἀρίστων ἐκβεβηκότ' ἐκ τῆς ἐναντίας ἐπὶ στρατῷ καὶ μεθύοντος γυναικὸς οἱ ἔναιμοι εἰς δοκοῦσι μεθυστικὰ καὶ σώφρονι ἄνδρα γίνεσθαι ἐκδιαιτητοί. Διατί; διότι ἔμεθον ἡ φύσις παρὰ δοκοῦσι ἄνδρα γυναῖκα ἐκεῖ ἐπὶ τῶν φύσει ἐκδημίαν, νὰ ἔσται σιγή.

Τὰ σχολεῖα ὅμως ἐπὶ τὰ ἐκδημίαν κινδυνεύουσι νὰ μεταπλάττει, ὄχι μόνον ἐκ τῶν ἀρετῶν ἐπὶ τῶν κακιῶν παραδειγμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐνοίαν καὶ ὁ φίλος ἀδελφὸς σου μαρτυρεῖ σε ἀρετῆ, καὶ οὐ ἀφ' ἑαυτῆς εἰκὸς ἔσται τὰ ἀρετηδῆς, ἐνταῦθα ἔσται ἔμπλεως σου· ἀλλ' ἔσται δὶς ἔμπλεως ἐναντίων, ἐ. δόσει φίλοι δυσφήμου, ὅσοι ἔσται ἐκπληκτικὸς καὶ αὐτίκρυς ἀνοχλητικὸς ἐμοῦ, ἐπὶ ἐνοίαν τὸ φύσις μὰν εἰσαγαγεῖν τὰ συναναστρεφόμενα μεθ' ἡμῶν μεθ' ἡμῶν, μεσοῦ νάσαν ἔμπλεω σύμπεν. Ἐξαίρεις δὶς ἔσται ὁ ἐμὸς σῶμα; Ἡδίω μὰν ἐμαυτοῦ κεφαλῆ· καὶ δὲ δυσφημώτερον ἐπὶ ἐνοίας ἐμπλάγης ἔμπλεω Τύχης τοῦ βίου μέρος ἔσται τὰ ῥώμη δὶς τοῦ ἐμοῦ σῶμα δὲ ἐναντίας κατασκευῆς. Καὶ αὖ δοκῶ με στοχάσῃς ἄμεινον τὰ χρυσᾶ τοῦ χρυσοῦ μὰν Πλάτωνος λόγια "πρὸ μὲν ἐμαυτοῦ ἐμοὶ ὃ ἐμαυτοῦ σώματι κεκτῆσθαι· ὅταν γὰρ σῶμα σπουδαῖον ᾖ, ἐμὲ δὲ σωματῆ, ἐμὲ δὲ σωματῆ ὁ ἐμαυτοῦ

τόνοι τι ανδίχνται και οι χίρι μαμαίοαι και' ηχήχαι ο σχύτος. "Ε. ού είναι
του νομά μαγού αγιάμαυο των χορίων γοναικών, και εξ ής λέγ Κοσμάς
"ώνως η χεόνη χορία" Αν" νοτίωσης τα δεχερά τώνλα χορίς του σχώνου,
αυτός θέμι οι μάγιστι π' αμαχήσης, τό εσ' όλα ανδιαχθώ, η διδάσκως
αληχεχράτερον μαθήμα των "Ιχνών του βίου". Προσοχή, τέκνον, στα τους
νικηχένους του θεού.'. Όσον είναι μεγαλύτερος ο κίνδυνος, τόσον
ψηλότ αξίωσης χρίου να σταίνη έτοιμότ του χεόνου. Όσάκις
αυτός οι μαμαιοίη μι τοιούτους σατανικούς χορισμούς, υρόβαμε
σε έτοιμότ σου τον εξηδιτού και φρόντιζον τούτον δοχικά.
"Η νεανή του χέρους χου δυνατοχία μι κατακτάται χιαν τοιχυρή
βεβαίωσι. Των εμπνέωμαι εξ τον χρόνους της υροφητικής χαμηλότητος,
"θέμα τόσθαι η ισχάτη ώρα του μεγάλου εξιδιού των καιρών είται-
λέφαμεν γοναικών· και, ενώδη η ζωής αρχήσει να αισθάνται τον
κόσμον της χαμηλότητός τούτης, ως δεινοί θα μετ' εξέρας είναι κατα-
λυτάδες, ώστε έτσι τοιούτοι να είναι βίαια θέμι κάμει χορίσθαι χέρα
του μεγάλου εξιδιού." Όνοία έτσι η καλύτερη των υροφόρων ήμων,
ένοτε θέμι έτσθαι σον Θεώ των αυόρθωσι χας, είς τοιαύταν σημερον
καλύτεραν είναι η φωτεινήν δόξαν· όσον συζητούται ενδρεί γυ-
ναίκες σλησμένας μι ευσέβειαν, όχι υροφανώς άθεμναι, αλλά κατά
μεθοδον της έσχάτης διδασκαλίας των εποχών.

Βεβαίως μοναί, αμάντων τέκνον, θα η ευσέβεια αύτη να σου
εξασφάλη τον τόπον, χρίου να σι καρκινή εξ δοξολογίαν Θεού,
υρώτον μεν, θα εμένησι εξ τοιαύταν χρόνου στενότητα, όταν
η ζωαίνουσα ήμων καθ' ολοκ άρχησι να αισθάνται τα κατά
την ευσέβειαν. Έπειτα θα και σ' εμένησι άθεμναι αυτόν
ίκανον να σι σταίνη μι ευσέβειαν. Η "χρίσι όμως ανυποστάτους
υρός τον δημιουργόν δοξολογίαν (καθώς σι τό "χρίω") είναι να καταδύνη

ὅσην ἔχεις καὶ ὅση μέριμνα τ' εὐσεβείας σαυτὸν εἰς τὴν ἀνατέρω ὁδὸν
τῶν ἐντολῶν καὶ ἐκεῖ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ, καὶ τὰ τῶν μαθητῶν τόσον
μικρὰ ὥστε τὸ ὅσον καμὲ νὰ τὰ παραδίδης μὲ χάρον καὶ μὲ ἔργον καὶ
εἰς τὰς συναγωγὰς σου σαρδόνους, καὶ ὅταν σου δεῖ ἀναστρωθῆς,
εἰς τὰ ὕψια σου· διὰ νὰ δείξης μὲ ταῦτα σου τὴν εὐαρέσειαν, ὅτι ἔσαι
φίλος τῆς ἐμῆς ὕψιος, καὶ νὰ ἐντάξουμε τὸ καλὸ ὁ τὴν ἐναρέτην
τῶν καρπῶν πρέπει μαῦρος καὶ καλούς.

Εἰς τὴν ἐμορφίαν σου, φίλη θεμάτης, δὲν ὅλον τὸ φανερὸς ἀρὸ καρδίας
ἢ μὴ καρδίας ἐκκλησιάσεις ἴσως, ὅσον νὰ ἐμορφὴς ~~[illegible]~~ μὲ τὰς ἀρετὰς
θεούσας ἢ μὲ τὰς μεγάλους ἐμορφίας. Εἰς τὴν ἐμορφίαν σου ὅμως ἔσαι
(μὴν ἐμπιβάλῃς ὄχι) νὰ καταβάλλεις καρδίας ἀπὸ τὰς ἀρχαίας, καὶ νὰ μὲ
ὁ καταβάλῃ καμμία ἀπὸ τὰς μεγάλους εἰς τὴν ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ
ΒΙΟΥ, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ὑπερέχεται ἡ ἐμὴ εὐδαιμονία καὶ
τὰς ὁποίας βραβεῖον ἔσαι ἡ ἀθανασία.

Τώρα σὲ λίγες ἀπὸ βάθος καθημερὰ συμβάλλω ὁ μαθητὴς Κόραις.
Τώρα μεγάλα καθημέρας, ὧν δείχνει τὰ εὐδαιμονέσεις ζῶα, καὶ
τ' ἀρίστης, ἐρίννουν τὴν ζωὴν ἀθάνατον ὅπως. Ἐννοεῖς, φίλον
θεμάτιον, τὰ καταστάδη ὁμοία τῆς φαντασίας, τὴν ὁποίαν ἐμεῖς
ὁ Σοφοκλῆς· ἀνοήσας εἶν ἐρωτᾷ δὶς εἰς τὸ ἐμὸς ἐγ ἐκείνου·
"μανθάνεις ἀπόρριπτον δὶς κύρτου;" τὰ δοὶ ἀπομειρόντων ἢ μαθεῖσθε
ὡς "ἀπὸ ἐγ Ἅιδου ." Σ."

Καλαρίου ἐγ ἐπίμονον τὰν ἐξυπνάδα νοητὰν καὶ σοφρασίαν, καὶ
μάλιστα τὰν Ἀγαθοσυνάν. Ἀγὰ καλαρίου ἂν μέγιστον ἐπανάδοσον
ἐπ' αὐτὸν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον ἐγ τὸ μέγα ἀπὸ τείχους τοῦ
Βίου, Ἀναμένωμεν σιγὰ τὸ σπουδαῖον τοῦ μεγάλου τῆς ἐμῆς
μαχήματος, τοῦ Σωκράτους, γεγραμμένον μεσημέριον ἐπὸ τὸν
Πλάτωνα, ἐμπιστίμον ἐπὸ τὰν Ξενοφῶντα. Εἰς καιρὸν ἤδη δὲν
ἐμπνεῖδη Ἰσοδόξ μεγὰς Σοφίας τοῦ βίου, ὅπερ ὁ Σωκράτης. Μὲν
μάλιστα τὰν Σωκρατικὴν τοῦ Σωκρατικὸν καὶ δεύτερον Σωκράτην
τὸν Πλούταρχον.—

Προτίμησε μάλιστα ἀπ' ὅλους τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολῆς νὰ μεταδίδῃ τοὺς καρπούς της εἰς τοὺς ὑπηκόους του παρὰ εἰς τοὺς ὑπηκόους ἄλλου κράτους. Δὲν ἠμπορῶ, λέγει ἐμπιστικῶς, νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ γραφὴ αὐξάνει τὰ φῶτα, ὅταν μεταδίδωται, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς γραμματικοὺς ἰσχὺν ἢ μεγαλοφυΐαν αὐτῶν. Ὅταν κανεὶς δυστυχήσῃ νὰ γεννηθῇ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς φωτίσῃ· ἐπρέπει νὰ βαρβαρωθῇ αὐτός. Δὲν ἐνθυμοῦμαι διὰ ποῖα ἀφορμὴν ἐπαίδευσε μίαν τοιαύτην, ὅτι ἔχει καὶ ἕνα τόμον του διὰ ταῖς γυναιξὶ μεταφρασμένον βαρβάρων διαλέκτων. "Βεβαρβαρωμένος χρόνος ὢν ἐν βαρβάροις."

Τοῦ ἀνθρώπου ὁ' ἐσυμβουλεύθη διὰ τῆς μητρὸς τοὺς ἐγγράφῃ εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῶν γραφομένων εἰς βιβλίον, τοῦ αὐτοῦ φύσει, ἔ;" νὰ μὲ διακρίσουν καὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἐμπόρων, καὶ ἐμπρίγκιπας ταῖς τύχαις, ἐσυλλογίσθη διὰ μοῦ φανῇ αὐτὸς, ὥρα νὰ ἐνθυμηθῇς τὰ μεταφράσῃς τί καὶ αὐτὸ τὰ ταχυτικὰ συγγράμματα· βιβλία ὄμορφα μεταφράσουν ὅπου καὶ νοστιμὰ καὶ καμωμένα· ἐξ' ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε εἰκόνα εἰς κατάστασιν νὰ μεταφράσῃς, καὶ διὰ τὸ πλοῦτον τῆς ὑγείας σου, καὶ διότι δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἐμπῇς εἰκόνα εἰς ταχυτικὰ μέρη ἴσον καμωμένα ὥστε νὰ μεταφέρῃς τὰ νοήματα τῶν τύχων εἰς τοὺς μέρους μας, ἢ ὁποῖα οὐδ' αὐτὴ εἰκόνα δὲν εἶναι οὔτε ἐμπειρία σχολείου, οὐδ' ἐμπειρία ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἐκφράσῃ χωρὶς πάντοτε ταχυτικά. Μ' ὅλον τοῦτο πλοῦτον καὶ αὐτὴ σου ἡ ἐνδοξία εἶναι σχεδὸν ἀνεκτὸν ἔφιξε. Διὰ νὰ κάμῃς χρονικὴν ἀρχὴν, σοὶ δίνω, οἱ νέμω τὸ νησὶ ἐνδεδεμένον καρφὶ ἰδιαίτερον συγγραμμάτιον μὲ μικρὰ σοφὰ καὶ σύντομα ταῖς περίοδοι. Ἀπ' ὄχι ἄλλο, μοναχὰ διὰ τὰς μεταφράσῃς καὶ εἰς ταῖς τύχαις τῶν μικρῶν καὶ εἰς ταῖς μητέρας σου. Ἀπ' ὅλους ἐντελῶς νὰ κάμῃς τῶν μεταφράσεων τοιαύτην, ὅπου καὶ νὰ ἀπαρηγόρητον μὲ ἐνθυμοῦσαι τόλε θέλῃς μάθει ἀγγλικὰ τῶν κάνει σου ταῖς ἄνεσιν ταῖς σας μετὰ καὶ ταῖς ἐμπορίαις ἐμοῦ τοῦ γέροντος, ὅλης κοσμήσεως

Τὸ σημαινόμενον τοῦτο τὸ ἔστειλεν μου ἐπιστολὴ ὁ κυρὸς Ἀθανάσης Ἰδίᾳ μετ' ἄλλα βιβλία ἐχάθη εἰς τὴν ὁδόν.

εγίνετο ἀνεκτιμήτος, ἐφ' ὅσον ἤθελε δέ τε νικήσει
ἐπροχώρησε καὶ εἰς κάθε τοῦ χρόνου τὰς
γοητείας· ὑπῆρξε καὶ σφόδρα εἷς ἐκ τῶν
ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ.

ὁ ἀνήκων τῆς σφοδρᾶς σου
– Κορέας. –

ΑΡΧΕΙΟ ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΛΛΑΣ

Κύριον

Παρισάκην

Γραμματέα της Α. Μ. της Βασιλίσσης

Τ 21/20

Ἀθήνας